

Inczédy Tamás

A BŐSÉG CSODÁLATA

2023-08-14 | HORGAS BÉLA MŰVEIHEZ, NOVELLA

*„pazarlás volt sírós tétlenségem
s bűn lenne tovább
tagadni a bőség csodálatát –
minden gyanakvás szükségtelen.”
Horgas Béla: Tökéletes nyár*

Zaqi volt köztünk a legvagányabb. Nekünk többnyire csak biciklink volt, a szerencsésebbeknek is legföljebb robogója, Zaqi viszont rendes nagymotorral járt iskolába, amit az anyja utáni örökségből vásárolt. Öreg modell volt, de bivalyerős és

gyönyörűen felújítva. Fenséges ragadozóként uralta az iskola parkolóját, körülötte még a tanárok járművei is jámbor legelésző állatoknak hatottak.

véleményes

A Santo Yusupba rengeteg diák járt, és több fiút is Zaqinak hívtak, de ha az ember elcsípett egy beszélgetésfoszlányt, amiben szerepelt ez a név, vagy meglátta valahol leírva, például a buszmegálló padjának fa ülőkéjébe karistolva, biztosra vehette, hogy csakis róla lehet szó, kétség sem férhetett hozzá. Az már például sokkal inkább volt véleményes, hogy vajon egy szerelmes lány véste a padba Zaqi nevét, vagy ő maga, de a lényegen ez sem változtatott.

Amikor Viola, a fehér lány feltűnt az iskolában, Zaqi elsőként ment oda hozzá, és persze, azonnal udvarolni kezdett. És láss csodát, ha egyáltalán csoda az, hogy sehogyan sem történhetett volna ez másképp, a lány barátságosan viszonzta Zaqi közeledését, nekünk pedig, azt hiszem, csak az maradt, hogy elkönyveljük, Zaqi iránti tiszteletünknel csak irigységünk nagyobb.

Zaqi az iskolán kívül is találkozgatott a lánnyal, már az első hétvégén elvitte a motorján a tengerpartra, sőt ott állítólag csókolóztak is. Vajon milyen lehet egy fehér lánnyal csókolózni? – kérdezte egyikünk sóvárogva, mire mindenki csak hümmögött. Biztos vagyok benne, hogy akkoriban legtöbbször azzal is beérte volna, ha végre megtudhatja, milyen lehet egyáltalán csókolózni. Hiába kérdeztük az egyébként nagy dumás Zaqit, korábban sem osztott meg velünk semmit szerelmi életéről, csak megrázta a fejét, ami egyszerre tűnt fitymálásnak és jelentett valami olyasmit, hogy erre nincsenek szavak, és ez nem történt másként most sem, amikor a fehér lánnyal találkozgatott.

Hanem az egyik hétvégén a francia intézet könyvtárában a fehér lány megismerkedett azzal a fiúval, akinek a nevét akkoriban az én baráti körömben sem kimondani, sem leírni nem volt szabad. Ha nem így lett volna, a nevét mostanra bizonyára el is felejttem, így viszont emlékezetem megőrizte a bőszen gyűlölt Taufik nevet. Egyikünk sem ismerte volna be, de ő is nagyon vagány volt, egyetlen bűne, hogy a szomszédos iskolában tanyázott. Ritkán láttuk, inkább tudtunk róla, hallottunk a balhéiról, és

nagyon vagány

ismertük territóriumra hozzávetőleges határait, amit tiszteletben tartottuk, miként ő is a miénket – vagyis Zaqiét.

A fehér lány felbukkanása azonban mindent összekavart, pontosabban az, hogy a lány Taufik közeledésére is nyitottan reagált. Többen látták, hogy a francia intézetből már Taufik vitte el a lányt csillogó-villogó Vespájával, Zaqi meg a nyomukban. Állítólag aztán hármában ültek be vacsorázni egy gyorsétterembe, és a két lovag egymást túllicitálva mesélt mulatságos történeteket a lány szórakoztatására. Ha igazak a híresztelések, ezt követően Viola ismét Taufik mögé ült fel, ő szállította haza a fehér lányt a követségi épületbe. Miután Viola bezárta maga mögött az ajtót, a két fiú egymásnak ugrott az épület előtti parkban, és bár alaposan helybenhagyták egymást, dűlőre nem jutottak.

A mi szemünkben ez a suta félsiker felért egy bukással, úgy tűnt, a mindig győztes

Zaqui csillaga leáldozóban van.

Innen-onnan szerzett információk alapján azt lehetett tudni, hogy egy ideig még versengett egymással Zaqui és Taufik, aztán megmondták a lánynak, hogy választania kell közülük. A lány egyre halogatta a dolgot, s közben mindkettőjükkel találkozgatott. Végül mielőtt pálcatorésre került sor, Viola követségén dolgozó apját váratlanul átvezényelték egy másik állomáshelyre, bő ezer kilométerrel keletebbre, így várható volt, hogy a két fiú hoppon marad.

Zaqui eltűnt. Először azt hittük, a folyónál találjuk és ismét bizarr hobbijának hódol. Olykor képes volt órákig araszolni a térdig érő vízben és kezét maga elé tartva tapogatni a folyó medrét. A legnagyobb kígyókat is óriási lélekjelenléttel fogta be. Gyakran mondta, hogy ha ezeket az állatokat nem engedné vissza a folyóba, hanem eladná, meggazdagodhatna, de akkor nem járna iskolába és tudatlan maradna, amit viszont az anyja nem szeretne, ezt a lelkére is kötötte, mielőtt meghalt.

száguld

De ezúttal Zaqit nem találtuk a folyónál. Találgattuk, hol lehet. Amikor meghallottuk, hogy a tehetős Taufik repülön a lány után utazott, már sejtettük, hová tűnhetett Zaqi. Szinte láttuk őt lelki szemeink előtt, és azóta is, ha Zaqira gondolok, úgy látom őt, ahogy akkor elképzeltem, a nyílegyenes országúton, motorján kissé előrehajolva száguld kelet felé, dacolva az általunk ismert fizika törvényeivel, ami rá soha nem is volt érvényes, hogy valahogy megelőzze Taufik repülőgépét, behúzza a lehetetlent. Így kellett lennie.

Zaqi csak két héttel később bukkant fel újra úgy, ahogyan soha nem láttuk, és álmunkban sem tudtuk volna elképzelni: busszal jött iskolába.

Mintha nem is ő lett volna: a motorja nélkül alacsonyabb. Képzletben láttam magam előtt, ahogy egy kanyarban elszáll az országúti száguldásban ebben a reménytelenül igazságtalan versenyben. Kerültük szóba hozni a fehér lányt, épp elég lehetett neki elveszteni a motorját.

Megkérdeztem, mi történt a motorjával. Vállat vont, és azt válaszolta, eladta. Ez jobban fájt, mintha összetörte volna.

A következő napokban kerültem Zaqit. Nem értettem, mire vág fel, miért játssza meg magát, mert hogy ő bizony ennyi sorscsapás és vereség után is ugyanolyan büszke, villogó szemmel járkált köztünk, mint azelőtt.

Csak hetekkel később, a fehér lány apjának új állomáshelyéről időközben szintén visszatérő Taufiktól tudódott ki és jutott el hozzánk is a szóbeszéd, hogy *az a szemét Zaqi* a motorja árából egy napra kivett egy szobát a város legelőkelőbb szállodájában, és ott töltötte az éjszakát a fehér lánnyal, *az a kis szűzkurva* meg beadta neki a derekát.

Zaqi volt közülünk a legvagányabb. Pedig még robogója sem volt.